

[Jeppesen (Drusebjerg).]

meget mindre, for saa vidt som man skulde have det Rygstød, som det er nødvendigt at have, i det Øjeblik man staar overfor de vigtigste Forhandlinger, der vel nogen Sinde har foreligget paa det økonomiske Omraade og med Henblik paa at sikre vort Lands, specielt Landbrugets, Afsætningsmuligheder frem i Tiden. Jeg tror ikke, man vilde kunne nøjes med meget mindre end det, der her er foreslaaet, hvis der skulde være Mulighed for at opnaa et godt Resultat.

Men hvorfor saa denne Modstand?

Ja, jeg ved ikke, om disse mere dæmpede Toner, der har lydt her i Dag, betyder og betinger, at man vil tage en anden Stilling, at man omsider er kommet til det Resultat, at det vil være det danske Folk mere tjenligt at enes om en Form, hvorunder de nævnte Forhandlinger skal finde Sted, end det vil være at kaste Landet ud i en Valgkamp om disse Spørgsmaal. Men det er jo et Spørgsmaal, som Oppositionen er raadig over. Det er ganske klart, at vil man borttage det Instrument, som ingen Regering vil kunne undvære, naar den skal optage disse Forhandlinger, vil man føre det dertil, maa Valget komme, og saa maa de to Partier tage Følgerne deraf, saaledes som Resultatet nu maatte blive. Men naturligt er det ikke, at man i den Grad stiller Sagen paa Spidsen og paa den Maade kræver Ophævelse af den gamle Regel, som er fulgt, saa længe vi overhovedet har haft den Konstitution, vi lever under: lige saa længe som man har haft den, har det jo været Skik, at Rigsdagen har vedtaget Lovene, men Regeringen har været bestemmende over Administrationen. Saaledes har det været under Venstres Styre, og det vilde sikkert ogsaa være det bedste for Venstre selv og for de Konservative med, om man ogsaa frem i Tiden fulgte denne Skik, at de skiftende Mindretal blev raadgivende, men at Regeringen blev bestemmende med Hensyn til de Forhold, hvorefter rent administrativt Sagerne skal drejes. Det ser jo imidlertid ud til, at man paa dette Omraade ønsker at komme bort fra Sæd og Skik her i Landet. Den ærede Ordfører for Venstre mente, at Foranstaltninger af denne Art burde have det størst mulige Flertal i Befolkningen bag sig. Ja, det er jo meget smukt sagt, men der er heller neppe Tvivl om, at Regeringen har et Flertal bag sig. Det, vi har at holde os til, er jo det sidste Folketingsvalg, og det ærede Medlem kan dog ikke bestride, at hvad den Side af Sagen angaar, har Rege-

ringen sine Sager i bedste Orden. Det har jo ogsaa været almindelig Skik at regne med, at et saadant Flertal var til Stede, indtil et nyt Valg enten har bekræftet eller afkræftet det. Jeg mener derfor, man har Ret til at regne med det Folketingsflertal, hvorpaa Regeringen sidder, og som maa være bestemmende med Hensyn til den Lovgivning, der bliver ført frem fra Folketingets Side.

Den ærede konservative Ordfører (Lange) udtalte, at Handelsministeren ikke har ført Forhandlinger med Rigsdagens Valutaudvalg, og han tilføjede, at han kunde have ønsket, at saadanne Forhandlinger var blevet ført med en smidig Haand. Jeg kan ikke rigtig forstaa denne Udtalelse, for efter min Formening har den højtærede Handelsminister ikke bestilt andet i de sidste 4—5 Maaneder end at forhandle med Valutaudvalget; vi har jo holdt Møder hele Dage, og vi har stadig drøftet netop, hvad der skulde træde i Stedet for den nuværende Lov. Men Oppositionen er meget vanskelig at tilfredsstille, og det er sikkert, fordi den har forskellige Ønsker om, hvad der skal ske. Mon det ikke er der, Forklaringen ligger paa, at det ikke har været muligt for Handelsministeren at opnaa et Resultat af sine Forhandlinger? Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører i Dag nævnte det Ord — jeg skal gerne nævne det, Ordet Told —, som hidtil har været det fremherskende fra konservativ Side, men det ærede Medlem ved ogsaa lige saa vel som jeg, at Kravet om Told ikke har vakt Gæb hos Venstre. Og naar Forholdet er det, at Oppositionen er indbyrdes uenig om, hvad der skal træde i Stedet for den nuværende Ordning, er det dog at stille lidt for store Krav til en ansvarlig Minister at forlange af ham, at han skal bringe den Enighed i Stand, som det ikke har været muligt for de 2 Partier selv at etablere.

Det ærede Medlem ønskede en Afviklingslovgivning. Jeg vil gerne spørge, om han selv finder, at Tiden er inde til en Afviklingslovgivning. Jeg for mit Vedkommende kan i hvert Tilfælde ikke se, at Forholdene har bragt en Klaring, der betinger en Afviklingslovgivning paa dette Omraade. Det modsatte er snarere Tilfældet. Og ganske særlig kræver de Forhandlinger, som skal finde Sted i en nær Fremtid, at Forholdene lægges saaledes til Rette af Lovgivningsmagten, at der bliver et Rygstød for disse Forhandlinger.

Jeg skal slutte disse Betragtninger med at sige, at naar der fra anden Side foreslaas Udvalg, skal vi fra mit Partis Side ikke